

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 59.471 van 2 mei 1996
in de zaak A. 65.406/VII-13.390.**

In zake : 1. Jean-Pierre LEIRENS,
2. Josette HANET,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. HOUBEN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Handelsstraat 34

tegen :

1. de gemeente DESTELBERGEN,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIE K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Pierre LEIRENS en Josette HANET op 4 september 1995 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 januari 1995 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen om van Marc BEYAERT, met toepassing van artikel 65, § 1, c, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw als meerwaarde de som van 10.000 frank te vorderen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur G. DEBERSAQUES, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 februari 1996, houdende bevel tot neerlegging van het verslag en oproeping van de partijen om te verschijnen op 28 maart 1996;

Gelet op de mededeling van het verslag aan partijen;

Gehoord het verslag van Staatsraad M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. MARTENS die, loco Advocaat M. HOUBEN verschijnt voor verzoekers;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State bepaalt :

"Wanneer na inzage van het verzoekschrift blijkt dat de Raad van State kennelijk niet bevoegd is of dat de vordering kennelijk niet-ontvankelijk of niet-gegrond is, brengt het aangewezen lid van het auditoraat overeenkomstig artikel 12 onmiddellijk verslag uit aan de voorzitter van de kamer waarbij de zaak aanhangig is.

De voorzitter roept de verzoeker, de tegenpartij en de tussenkomende partij op om op korte termijn en uiterlijk de tiende dag na de neerlegging van het verslag voor hem te verschijnen; dat verslag wordt bij de oproeping gevoegd.

Na de partijen en het advies van de auditeur te hebben gehoord, doet de voorzitter onverwijld uitspraak.

Indien hij bij zijn arrest oordeelt dat de Raad van State kennelijk onbevoegd is of indien zijn arrest de vordering als kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond afwijst, wordt de zaak definitief beslecht.

Indien hij bij zijn arrest niet oordeelt dat de Raad van State kennelijk onbevoegd is of indien zijn

arrest de vordering niet als kennelijk niet-ontvankelijk of als kennelijk ongegrond afwijst, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig dit besluit";

Overwegende dat verzoekers doen gelden dat Marc BEYAERT op een aanpalend perceel aan de Dendermondsesteenweg te Destelbergen, door het gewestplan opgenomen in parkgebied, werken heeft uitgevoerd zonder voorafgaande vergunning, dat zij op 16 maart 1993 bij de Procureur des Konings te Gent een klacht hebben ingediend, welke niet in een strafprocedure is uitgesproken, dat hun op 5 juli 1995 door de burgemeester werd medegedeeld dat "het bouw misdrijf werd gedoogd via de vordering van een meerwaardeboete overeenkomstig artikel 65, § 1, c, van de stedenbouwwet"; dat uit een door verzoeker overgelegd stuk blijkt dat op 31 januari 1995 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen werd beslist van Marc BEYAERT met toepassing van bedoeld wetsartikel betaling te eisen van 10.000 fr. ten titel van meerwaarde;

Overwegende dat verzoekers stellen dat de beslissing die zij aanvechten een beslissing is die de Raad van State kan vernietigen met toepassing van artikel 14 van zijn gecoördineerde wetten, dat "door het bestreden besluit (zij) (hun) klacht (verliezen) die neergelegd en in behandeling was bij het Parket en (zij) ook de mogelijkheid (verliezen) zich burgerlijke partij te stellen omtrent het begane bouw misdrijf", dat artikel 65, § 1, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw bepaalt dat het de rechtbank toekomt de strafmaat te bepalen, dat littera c van de bedoelde bepaling "onrechtmatig is gebruikt, aangezien de illegale bouwwerken geen voorwerp uitmaakten van een rechtelijke toetsing";

Overwegende dat § 1 van artikel 65 van de eerderevermelde wet van 29 maart 1962 bepaalt :

"§ 1. Benevens de straf beveelt de rechtbank, op vordering van de gemachtigde ambtenaar of van het college van burgemeester en schepenen, doch met hun gezamenlijk akkoord in de sub b en c bedoelde gevallen;

a. ofwel de plaats in de vorige staat te herstellen;

b. ofwel bouwwerken of aanpassingswerken uit te voeren;

c. ofwel een geldsom te betalen, gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen.

De rechtbank bepaalt daarvoor een termijn, die in de sub a en b bedoelde gevallen een jaar niet mag overschrijden.

In geval van veroordeling tot betaling van een geldsom, bepaalt de rechtbank deze som op het geheel of een deel van de door het goed verkregen meerwaarde en beveelt zij dat de veroordeelde zich op geldige wijze zal kunnen kwijten door de plaats binnen een jaar in de vorige staat te herstellen. De betaling van de geldsom geschiedt in handen van de ontvanger der registratie, op een speciale rekening van de door de Minister beheerde begroting.

De rechten van de burgerlijke partij zijn in geval van rechtstreeks herstel, beperkt tot de door de bevoegde overheid gekozen wijze van herstel, onverminderd het recht om vergoeding van schade te eisen van de veroordeelde";

Overwegende dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen om voor de rechtbank één van de bij artikel 65, § 1, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw bedoelde herstelmaatregelen te vorderen, deel uitmaakt van een gerechtelijke procedure; dat de beoordeling van de rechtmatigheid van de aldus bij haar ingestelde vordering aan de rechtbank toekomt; dat alsdan de bevoegdheid van de Raad van State is uitgesloten;

Overwegende dat daarentegen de door René Peremans en Bernard Hubeau in "De Sanctiënering van Stedenbouwmisdrijven" beschreven en door het Hof van

Beroep van Antwerpen, bij arrest van 9 december 1990, en door de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent, bij vonnis van 30 september 1994, en door R. Vekeman, in het Tijdschrift voor Milieurecht, 1995, blz 338, gelaakte administratieve praktijk om de geschatte meerwaarde, buiten de strafrechter om, in der minne te recupereren, een beslissing is die onder de rechtmatigheidscontrole van de Raad van State valt;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat niet op het zicht van het verzoekschrift, maar aan de hand van het administratief dossier, dient te worden onderzocht of de Raad van State van de bestreden beslissing kennis kan nemen; dat de zaak niet in aanmerking komt voor een behandeling op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering is niet kennelijk onontvankelijk of kennelijk ongegrond.

Artikel 2.

De zaak wordt volgens de gewone procedure voortgezet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twee mei 1900 zesennegentig, door de
VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.